

Скоро узнавам нейната проста история: сираче от войните, майка ѝ умряла наскоро след бащата, тя израсла в пансион. После свършила акушерско училище, стажувала в болница и от четири месеца е на служба в Буковец. Животът тук не е лек, хората, вярно, не са лоши, но — прости, стиснати, нехаят и за здравето си, и когато са болни. По-рано имало лекар, стоял половин година и напуснал. — „Аз, до сега, да не ми е уроки, имах късмет. Три раждания изкарах — и трите благополучно. Колежката ми, преди мене, още отначало имала два смъртни случая, едно след друго. Недай Господи! . . . Лошото е, че съм съвсем самичка. Подивява човек. Кметът е от града, учителите всички са семейни. . . Само с г. Вълчев дето се виждаме, кога дойде насам. И то, на седмица, или на двете, веднаж. Господин Вълчев е зает човек, имот има, познати много. . .“ Тя повтаря името му с очевидно удоволствие. Сетне извързва очи навън и погледът ѝ излъчва плаха, едва сдържана нежност. През светлата дупка на вратата се вижда полянката пред колибата, огряна от залязващото слънце. Асен, съблечен до пояс, се плиска с студена вода. Така, с